

LIBRIS

We know
books

KAREN RANEY

DOUĂ VIETI

1

Un lac e ca o gaură neagră pentru sunete. Vântul, ca o lovitură de ciocan, țipetele păsărilor și cele ale copiilor formează un cerc de zgomot în jurul apei, scoțând în evidență și mai mult liniștea. Atunci când o broască țestoasă sau un pește străpunge suprafața apei, sunetul pare să vină din adâncul ei. Maddy, persoană filozoafă de felul ei, și-ar dori să afle dacă este într-adevăr un sunet sau doar eventualitatea unui sunet, care se naște din astfel de străpungeri. Aduc vorba de Maddy deoarece atunci când ai un copil, gândești din două perspective. Gândurile sau faptele nu-mi aparțin doar mie. Asta este acum mai adevărat ca oricând.

În vara aceea, m-am îndreptat în fiecare dimineață către doc, atentă să nu vărs din ceașca de cafea pe care o mișcam în sus și-n jos. În unele zile, când ajungeam acolo, ceața era ca un capac alb. Uneori se ridica, dezvăluind suprafața liniștită a apei. Alteori vedeam cum picăturile de ploaie cădeau în lac înainte să le simt pe piele. Robin nu venea niciodată cu mine. Era ocupat să construiască o cameră nouă în mansardă, un spațiu care mirosea a lemn brut și a clei și care era luminat altfel decât restul casei. Fiind la nivelul părții dese a pinilor, va da impresia de o casuță construită în copac, dacă va fi gata vreodată. Când am ajuns la mal, în ziua în care am întâlnit-o pe vecina noastră, ceața deja se risipise. Culorile erau atât de intense încât abia dacă le puteai privi: verde-închis, alb cu tente aurii, albastru de toate nuanțele. Docul se mișca sub picioarele mele în timp ce pășeam, făcându-mă să conștientizez volumul și

instabilitatea apei. Am lăsat ceașca pe măsuța joasă din capăt și am șters roua de pe scaunele tip Adirondack, a căror suprafață verde era plină de bule și crăpături. Scaunele acestea trebuiau vopsite din nou, dar știam că dacă îi pomeneam lui Robin ceva de asta, mi-ar fi răspuns pe tonul lui jovial: „Eve, să știi că asta ar fi o treabă numai bună pentru tine!“, iar eu una aveam deja destule lucruri de făcut cât eram acolo.

Stând cu fața spre lac, m-am lăsat pradă unui moment de joacă de parcă m-aș fi aflat pe o scenă cu cortina trasă în spatele meu. Mi-am legănat brațele. Am făcut cincizeci de sărituri. Am mimat o persoană care cântă sau strigă până ce am simțit cum mă înalț, acoperită de pene și solzi, o creatură care uită de tot și de toate și își trăiește viața după bunul ei plac.

M-am așezat și am mai luat o înghițitură de cafea. În fața mea, se înălțau pini și imaginea lor reflectată în apă părea la fel de reală încât mi-am permis să cred, timp de câteva clipe, în această lume.

Pe malul celălalt, se vedea ceva mergând pe suprafața sticloasă a apei. Un caiac ce se îndrepta înapoi în direcția mea. Aveam suficient timp să mă retrag, dar am rămas pe loc. Probabil că erau nou-veniții care-și refăceau casa de peste drum. Era vopsită cu galben și era atât de țipătoare încât ne gândeam că au încălcat cumva regulile stabilite de asociația care se ocupă de perimetrul lacului. Bănuim că au tăiat niște copaci de la malul apei ca să aibă o priveliște mai bună. Totodată, asta ne-a oferit și nouă neșansa de a avea o priveliște neplăcută a unei case de un galben-aprins. Cumva, și-a creat și propria reflexie în apă. Maddy ar fi de acord că galbenul este o culoare prea țipătoare pentru o casă. Probabil că nu ar folosi întocmai cuvântul „țipătoare“, dar se potrivește foarte bine. Tawasentha, lacul natural aflat la cea mai mare altitudine, la est de Munții Rocky, a fost dintotdeauna și va rămâne în continuare un loc în care nu se găseau bărci cu motor, un loc doar pentru cabane de pădure, indiferent cât de mari au început să devină cabanele. Acum patruzeci de ani, când tata a cumpărat lotul de pământ, oamenii își construiau

singuri casele. Locuințele ar trebui să rămână totuși la nuanțe de maro sau gri. Lumea are nevoie de cât mai mulți copaci.

Caiacul a venit înspre mine, târând după el reflexia lui fărâmițată. Era o femeie cam de vârsta mea. A trecut pe lângă doc, aruncându-mi un zâmbet larg. Părul ei era prins la spate într-un ghemotoc ce semăna cu un ghem de lână roșie, iar pe brațe și pe față era plină de pistrii pe care soarele îi mai estompase dar nu reușise să-i transforme într-un bronz uniform. Curgea apă din vâsla de la nivelul genunchilor ei. Cu siguranță nu era persoana pe care mă așteptam să o văd venind dinspre acea casă. Am stat pe doc și am așteptat.

– E totul bine? Am văzut că făceați cu mâna. M-am gândit că poate aveți nevoie de ajutor.

– Făceam yoga, i-am răspuns, mișcată, dar în același timp deranjată să aud cuvântul *ajutor* rostit cu atâta ușurință.

Străina m-a analizat cu atenție cu ochii ei de un albastru-intens. Nu cred că m-a crezut nici măcar o clipă.

– Eu sunt Norma. Noua vecină.

A gesticulat cu vâsla în mână, stropindu-mă.

– Mai renovăm câte ceva înainte să ne mutăm în casă. Sper că nu a fost prea mare deranjul. Mă refer la zgomot.

Am clătinat din cap. Când a văzut că nu zic nimic, a ridicat vâsla ca și cum ar fi avut intenția să dea caiacul înapoi. În acel moment am invitat-o să vină lângă mine pe doc. Până să lege ea barca la mal, să-și șteargă mâinile de pantaloni și să se așeze, deja regretam că am făcut invitația. Scaunele noastre erau atât de apropiate încât era stânjenitor, dar era prea târziu să le mai așez. Nu puteam nici să-mi beau cafeaua în fața ei, sau să mă bucur de plăcerea solitară de a ține cana în mâini și de a inhala aburul. Nu puteam face nimic altceva decât să ne uităm înspre lac. Era timpul să stăm la taclale. Mai bine să termin odată cu asta.

– Aveți familie?

– Am trei copii. Luke are opt ani și Ben are șase.

Norma mi-a aruncat un zâmbet.

– Tanner are patruzeci și doi.

– Am și eu unul. E în camera de joacă acum.

Am dat din cap arătând înspre casă, pe un ton familiar, deși în ciuda faptului că a lăsat în urmă o căsnicie dezastruoasă și în ciuda acceselor lui de melancolie, Robin era destul de matur. M-am aplecat să observ o libelulă care își flutura aripile pe brațul scaunului meu. Întotdeauna am fost fascinată de felul în care aterizează și apoi se ridică dintr-odată.

Am privit în sus și i-am zis:

– Presupun că aveți destul de mult de lucru la casă.

– Avem de demolat, de construit, ce să mai, practic să o ridicăm din nou de la sol. După spusele lui Tanner. E arhitect. Mie îmi plăcea cum arăta înainte.

– Nu cred că familia Gibson a mai modificat ceva la locul acela din anii '70. Au păstrat șindrila. Au lăsat copacii de lângă mal.

– Cred că e în stil rustic, a menționat Norma.

– Ați ales o culoare neobișnuită.

A arătat cu mâna înspre caiacul ancorat mai jos.

– A fost primul lucru pe care l-am făcut. Am ceva cu galbenul. E culoarea preferată a mamei mele.

Nu am pomenit nimic de regulament. În schimb, am îndreptat conversația spre ultimele știri legate de asociație. Ori de câte ori se făcea câte o pauză, puneam câte o întrebare. Chiar era din Pennsylvania sau era venită din altă parte? Cum au ajuns să cumpere lotul de pământ? Soțul ei a avut suficient timp de petrecut cu băieții având în vedere ocupația lui? Am aflat despre partenerul de afaceri smintit al lui Tanner și despre crizele de nervi ale lui Ben. Am studiat cu atenție chipul Normei în timp ce povestea micile slăbiciuni ale copiilor săi pe un ton plin de amuzament, de parcă maternitatea ar fi fost de fapt un accident nostim care i s-a întâmplat în timp ce se uita în altă parte.

A tăcut și s-a încruntat la soare. Pe sub pistrui, pielea parcă îi strălucea din interior. Am simțit o senzație de dor pentru compania

confortabilă a femeilor. Știu că zâmbetul meu e puțin intimidant zilele astea. Și totuși, i-am zâmbit atunci când s-a întors cu fața spre mine, iar ea s-a întins și m-a luat de mână, făcându-mă să tresar.

– Stilată, a zis ea, referindu-se la faptul că nu arătam ca o persoană care și-ar face unghiile.

Săptămâna aceasta erau mov cu dungii albe pe diagonală. Mi-am tras mâna înapoi. Ce naiba căuta ea aici? Cât de mult știa?

– O fac pentru Maddy, am explicat eu.

Norma mi-a susținut privirea.

– Cine e Maddy?

Haide să presupunem. De dragul argumentului, haide să zicem că ar fi adevărat. Cum ar funcționa asta? O sută șapte miliarde de oameni întorși în era oamenilor cavelnelor, fiecare la rândul său aducându-și aminte cine este? Stau întinsă pe o parte, în timp ce o mângâi pe Cloud. Gândesc cel mai bine în ipostaza asta. Pot să mă gândesc la orice vreau eu. Pot chiar să mă strecor și în locuri care sunt complet în afara limitei pentru cineva care are o mamă ca mine. Pe sub blăniță simțeam craniul și vertebrele pisicuței mele. Atât de mică. Atât de fragilă. S-a întins și a căscat gurița ca de jucărie, după care a închis-o la loc, iar eu i-am șoptit la ureche: „Chiar și oamenii cavelnelor?“ până ce am simțit cum mă linge cu limbuța sa aspră pe față. Moale la exterior, zgrunțuroasă la interior. Ei bine, probabil că nu e deloc ca aici. Probabil că poți dispărea și apoi apărea din nou. Să fii tu însuși atunci când vrei, sau să dispari în neant.

Nu m-am trezit cu o stare foarte bună, dar sunt ok. Îmi pun cerceii cu *dreamcatcher*¹ și cu micile pene care atârnă. Țin ușa deschisă la cel puțin treizeci de centimetri, îi spuseseam mamei că e zi de purtat pijamale. A fost în regulă cu asta. Avea un articol de scris. Dar tot stătea acolo, avea nevoie de ceva.

Părul i-a crescut la loc. L-a ras ca să fie solidară cu mine după ce am avut primul tratament de chimioterapie. Nu are rost să fim amândouă chele pentru totdeauna. Are o coafură stil *pixie* acum și

---

¹ Talisman specific culturii amerindiene care are rolul de a alunga visele rele și de a atrage visele frumoase (n.trad.)

mi se pare că îi stă foarte bine, chiar și cu micile șuvițe de păr alb care își fac apariția. Ea zice că nu e deloc corect că bunica nu are pic de păr alb, și nici unchiul Chris. Modul în care genele se îmbină și dau naștere unei persoane e total aleatoriu. Petrec mult timp gândindu-mă la asta.

Mi-a atins fruntea și obrazul cu dosul palmei. Am lăsat-o să intre și să mă îmbrățișeze, să-mi miroasă parfumul de corp cu aromă de portocală, pe care l-am primit cadou de la Fiona. Mamei mereu i-a plăcut să mă miroasă. Ea zice că totul pornește de la mirosul de bebeluș după care nu te mai poți opri.

– Pisticuța e cu tine?

Își dorește să am întotdeauna companie pentru că nu poate să stea cu mine în fiecare moment din zi, deși a încercat asta la început.

– E chiar aici, mamă. Unde stă mereu.

Mi-a luat-o pe Cloud când am avut ultimul tratament. Pisicile *ragdoll*¹ sunt cele mai adorabile din lume. Au ochi albaștri, blană albă, nas turtit și cea mai tare personalitate. Cloud stă lângă mine toată ziua, chiar și atunci când vomit sau stau pe jos ca să schimb locul. Doarme pe pătura de lână pe care i-am luat-o pentru că are culoarea cerului. Când o iau în brațe, se moleșește ca și cum i-ar fi scos cineva toate oasele, acesta e specificul rasei ei.

După ce a plecat mama, am așezat-o pe Cloud pe burta mea și am continuat să citesc *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Profesoara vrea să mă ocup de ce e în programa școlară de clasa a X-a, dar eu nu vreau decât să recitesc cărțile care îmi plac deja. Dacă aș avea un tată, aș vrea să fie ca Atticus. Mereu face ceea ce e bine, chiar dacă trebuie să plătească pentru asta, ceea ce aproape se și întâmplă cu viețile copiilor săi. Ori de câte ori citesc ceva zilele astea, sar direct la final ca să văd cum se termină. Desigur că știu cum se sfârșește această poveste. Scout și Jem scapă cu viață, deși Jem își rupe brațul, dar nu îi pasă atât timp cât poate să dea pase și să marcheze. După ce și-a pus

¹ Rasă de pisici (n.red.)

mâna în ghips, Atticus a stat lângă patul lui și a fost acolo în fiecare dimineață când Jem se trezea. Știu că poate nu ar fi corect, dar mereu am vrut să o întreb pe mama: Îți place că ai un tată? Nu te-ai gândit că aș vrea și eu unul?

După ce am plâns puțin din cauza lui Atticus, mi-a fost greu să revin la scena din sala de judecată. Sunt câteva cuvinte care mă fac să-mi fie rău. Nu am reușit să-mi scot din minte partea cu „Ruttin’ on my Mayella“, care parcă ar fi fost denumirea unui cântec country groaznic. Acuzatul, Tom, este atât de politicoș și vorbește atât de calm, încât știu că nu ar putea fi capabil de ceva atât de josnic.

Mă duc să mă văd cu Jack Bell mâine, i-am scris Fionei. Pentru științe. M-am uitat la ceas. Ora a patra a început deja. S-ar putea să-și verifice telefonul în 45 de minute. Fiona și Vicky vin la mine după școală, o dată la două zile; mă îndoapă cu *nuggets* de pui, dacă am poftă, și cu ultimele bârfe. Deși trebuie să recunosc că, după cinci luni de zile, liceul începe să pară a fi un loc străin despre care știu toate detaliile, dar pe care nu aș putea niciodată să-l vizitez.

Am îndoit pagina la partea în care Scout îi oprește să-l scoată pe Tom din închisoare. Pentru că era doar o fetiță și îi amintea conducătorului că era și el tată, domnul Cunningham i-a dat la o parte pe călăi și nu i-au făcut niciun rău. Atticus trebuie să fi zâmbit în sinea lui gândindu-se la curajul fiicei sale. Deși, dacă mă întrebați pe mine, curajul nu are nimic de-a face cu asta, pentru că Scout nu înțelegea în ce pericol se afla. Aș vrea să fiu și eu așa de inocentă.

Cum poate o ființă vie să fie atât de catifelată? De ce e trist felul în care pisicuțele se uită cu ochii întredeschiși la tine când le mângâi? Ca și cum ți-ar mulțumi pentru că le dai tot ce și-au dorit vreodată.

Am lăsat-o pe Cloud să se culce pe burta mea, iar eu m-am întins pe spate, cu mâinile sub cap. Odată am strecurat un pachet de aluat pentru croasante în cameră, fără să-mi dau seama că – surpriză! – trebuie să le coci mai întâi. Ca să desfac pachetul, l-am izbit de comodă atât de tare, încât au țâșnit din el bucăți de aluat care au

lăsat o urmă unsuroasă pe tavan. Mama a râs. Pata a rămas acolo de atâta timp, fiindcă decorul de interior nu ne preocupă. Iar mama e destul de ocupată, mai ales de când s-a mutat Robin. E o glumă între mine, Fiona și Vicky, pentru că pata este *exact* în formă de știi-tu-ce, deși nu am observat asta atunci. Aveam doar opt ani, dar cât de naivi pot fi copiii! Rădem de asta aproape de fiecare dată când mă vizitează. Vicky, care sunt sigură că a văzut multe astfel de forme până acum, râde cel mai tare, în hohotele alea guturale ale ei pe care ador să le aud.

Totuși mă tot întreb ceva: poți să-ți faci prieteni noi acolo? Sau rămâi cu cei pe care îi știi deja? Trebuie să menționez că asta mi-ar reduce drastic grupul de prieteni. Măcar vorbește cineva? Probabil că vorbitul este lipsit de relevanță într-un mod care nu este evident decât atunci când ajungi acolo. Dacă m-aș împrieteni cu o fată a cavernelor, spre exemplu, aș putea să-i mângâi blana, iar ea ar putea să-mi perie părul așa cum face Suzy când am grijă de ea.

Așa cum făcea. Suzy îmi peria părul.

M-am încruntat, observând că am presupus că îmi voi recăpăta părul. Dar uită de păr! Dacă nu poți nici măcar să-ți dai seama unde să tragi linia între oameni și celelalte vietăți? Tragi linia când vine vorba de maimuțe? De iepuri? Unde? Cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât devenea mai puțin credibil întregul scenariu, chiar și dacă ne gândim la ceea ce probabil nu știm sau nu înțelegem până ce nu se întâmplă. Bine, mamă: tu câștigi. Totul este o poveste. Nicio lume fără sfârșit. Acesta a fost momentul în care m-am simțit închisă într-un loc în care nu poate pătrunde nimic și din care nu poate ieși nimic.

M-am ridicat atât de brusc, că m-am lovit în fluierul piciorului de cadrul patului. Cloud a sărit pe podea, uimită și probabil ofensată, dar s-a comportat întocmai ca o pisică *ragdoll* când am pus-o iar pe pat și m-a iertat. M-am uitat pe fereastră și l-am văzut pe Robin urcându-se în noul său Volkswagen, rânjind ca un cimpanzeu în oglinda retrovizoare, ca să-și verifice dinții înainte să plece.

E mai vanitos decât mama, iar ea e una dintre cele mai puțin vanitoase persoane pe care le-am întâlnit. Mereu îl prind strâmbându-se în fața oglinzii de pe hol. Dacă mă vede, râde și strigă:

– Hei, aș putea să am și eu puțină intimitate?

Poate, fără supărare, e pentru că arată destul de obișnuit și nu e nici prea înalt. E evident pentru toată lumea că nu e tatăl meu adevărat. Nu mă înțelegeți greșit: îmi place Robin. Este o binecuvântare în viața mamei, mai ales acum.

M-am dus să ridic lucrurile de lângă comodă. Brățara cu amuleță pe care bunica mi-a dat-o când aveam zece ani. Îmi plac foarfecile mici. Pot să și taie. Poza cu mine și cu mama la Cape Cod. Ea are o ținută neagră dintr-o bucată și ține cu ambele mâini o pisică bolnavă care se tot întoarce și miaună deoarece valorile sunt la nivelul labelor ei. Cât de ciudat e asta? Știu că eu sunt în poză, dar nu sunt convinsă că este cu adevărat reală, precum stau în fața comodei mele ținând această ramă cu picățele de argint și precum știu că unghiile mele sunt jumătate roz și jumătate roșii.

Le-am făcut noaptea trecută înainte să mă culc. Sunt sută la sută sigură că mă aflu în dormitorul meu și mă uit la unghiile mele care sunt pe jumătate roz, pe jumătate roșii, cu picățele negre pe jumătatea roz. În timp ce în ramă, ar putea fi oricare alt copil drăguț.

Cine ar fi crezut că pe sub păr capul este atât de lucios? Și că eu voi ajunge să-l văd pe al meu.

Am făcut cu ochiul la reflexia mea din oglindă. Mi-am tras bărbia. Am făcut din nou semnul ăla cu degetele în formă de pistol. I-am aruncat zâmbetul de vino-ncoa. Am pocnit din degetele de la ambele mâini de două ori, sus în aer. *Olé, fraierilor! Señoritas* care dansează flamenco sunt reginele; bărbații aceia cu volănașe care tropăie pe lângă ele au și ei rolul lor, dar hai să fim serioși, arată cam ridicol. Oricum, aici ies la iveală rădăcinile mele spaniole, ceva de care nu ai cum să scapi.

Mereu îmi duc mâna la cap. De fiecare dată e un șoc pentru mine, e ca și cum aș vrea să-mi ating pisicuța și dau peste o reptilă.